

АЗРА

Југословенску рок револуцију обиљежила је и група Азра. Идејни вођа ове групе је Бранимир Џони Штулић (1953). Своје прве кораке на великој сцени направио је свирајући акустарау на журкама широм Загребачке гдје је студирао филозофију. Џони који је патентирао нову рок терминологију у „Крвавој Мери”, пјевао о папи Војтили и опробао се као писац озбиљне литературе („Божанска Илијада”, 1995), вјероватно је један од оних великана који се никада није у потпуности снашао на сцени живота.

Џони 1977. промовише Азру (име је група добила по Хајенеовој пјесми, а сама ријеч значи дјевица). У то вријеме у групи је Јура Стублић. Међутим, Џони и Јура не могу заједно, па Јура одвлачи комплетан бенд дајући му име Филм.

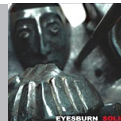
Први сингл у новој постави „Балкан”, Џони је снимео са тадашњим бубњарем Хаустора Лајнером и једним псом јер басисту никако нису могли наћи, па да макар тако, на омоту, изгледају као трио. Ипак, ускоро им се придружује Мишо Хрњак с којим ће снимити већину албума.

Први албум „Азра” (1980) инспирисала је дјевојка Грација којој је посвећена једна од најсензитивнијих Џонијевих пјесама.

Већ у то вријеме Џони је прави маг хиперпродукције хитова, али и човјек који свима доказује своју тешку природу одбијајући да свира на мјестима гдје је могао стећи брзу популарност. Сингл „Лијепе жене пролазе кроз град” отпјеван је у сленгу најновијег ЛП „Сунчана страна улице” и Азра је дефинитивно ушла у легенду „Равно до дна”, балансирајући између глобалне политике, највиших љубавних осјећања и оцртавања суровог свакодневног живота. „Пит, то је Америка”, „Одлазак у ноћ”, „Кад Мики каже да се боји”, само су најавили Штулића као најслушанијег музичара из бивше Југославије. Занимљиво је да је 1983. групу напустио Хрњак одлазећи у вјерску секту, а да је 1990. Џони са *Sedvah Shuttle Bandom* урадио диск „Балегари не вјерују срећи”, са предивном обрадом Дилана „Усне вреле вишње” и правом рок баладом „Мен’ се душо од тебе не растаје”. Ту је и обрада „Мој галебе” (бонус на CD издању Комуне из ’95!), а након концерта на Хвару 15.4.1990. год. група дефинитивно престаје да постоји. Штулићев соло албум „Blase” (’97) садржи доста обрада старих народних пјесама.

Љаја Рајковић, III

Eyesburn – Solid

Оно што се прво може запазити јесте да овај албум, до сада, има највише пјесама (14) и да је Eyesburn поново ближе HC звуку, у односу на реге с друге стране. На омоту се нашла фотографија скулптуре, коју је у Паризу извајао Боровоје Којић, инспирисан њиховом музиком. Баналности. Можда, али то нам говори да су овај пут нешто озбиљније пришли стварању албума. Албум започиње инструменталом, који као да представља увод за другу, енергичну нумеру „Material”. Слиједи изврсне „Agony” и „All right”, у којој се запажа доминација баса. За ове двије пјесме су урађени и спотови. Не заостаје ни насловна „Solid”. У текстовима је посвећена пажња темама као што су неразумна борба човјека и природе, потискивање осјећања (огледа се у пјесми „Solid”), осуда политичара (најснажније изражено у стиховима: „...and seem like every politician is molester of a child” (Lyrical) и „...corupted ugly minds leading the blind” (War to dem media), као и у пјесми „Poor-man’s cry”. Наравно, ту је и стална потрага за слободом помоћу музике – „music is my vision” (Lyrical), „music is our mission” (War to dem media). Овим албумом су потврдили кандидатуру за водећи, условно речено, YU-бенд међу групама насталим у 90-им. Ако томе додамо чињеницу да у посљедње вријеме сарађују са таквом музичком величином као што је Max Cavalera, сасвим оправдано тек сада можемо да очекујемо много од ове групе.

Негатив – Ни овде ни тамо

Четири године након изласка успјешног деби албума групе

- Негатив дочекасмо други албум, назван „Ни овде ни тамо”.
- Наравно, након сјајног почетка очекивања су била велика,
- нарочито ако се томе дода чињеница да се албум дуго спремао.
- ⊕ Па, и у томе треба тражити разлоге благог незадовољства након првог преслушавања. Наиме, за разлику од првог албума нема
- ⊖ тако јаким хитова, што никако не значи да хитова уопште нема.
- ⊖ По мом мишљењу, на албуму се истиче пјесма „Од стакла”, са ефектним почетком, док је шири публика најбоље прихватила пјесму „Без промене”, али то ми изгледа доста исфорсирано, с обзиром да се тај спот највише и емитује, па људи по навици
- прихватају оно што им медији сервирају. Ту су још и насловна „Ни овде ни тамо”, „Лед” са моћним крајем уз Иванино
- ⊖ вриштање. На албуму је доста подједнако добрих пјесама, али
- ⊖ је тешко издвојити неку посебно, која би се једнако слушала годинама, као што је случај са „Ја бих те сањала”, што бисмо могли узети као ману. Мало се осјећа оријентални призивак у пјесмама „Коначан почетак” и „Бајка”. Стиче се утисак да је овај
- албум, за разлику од претходног нешто „чвршћи”, што би могла
- ⊖ бити посљедица свирачког одрастања чланова бенда, који су,
- ⊖ заиста, видно напредовали. Ивана је написала текстове за 10
- ⊕ од 12 пјесама, колико је потписано на албуму. Задња је нумера
- „Крај”. Међутим, ту није завршетак, јер се на диску налази и
- једна обрада, која није на листи. У питању је пјесма „Live and let
- die” Paul McCartney-а. То нам сугерише да Негатив није ставио
- ⊖ тачку и да можемо да очекујемо (надам се не тако дуго) још
- ⊖ бољи сљедећи албум, који би га коначно могао сврстати у ред озбиљних концертних група.

Дражен Мацановић, III